

SOLEMNITAT DEL COS I LA SANG DE CRIST (A)

HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER

18 DE JUNY DE 2017

Dt 8, 2-3.14-16; 1C 10, 16-17; Jo 6, 51-58

Un àpat. Un àpat en el desert, va posar fi a la *fam* que havia passat el poble de l'antiga aliança en el seu camí per la terra eixuta, tal com hem escoltat a la primera lectura. En la seva sol·licitud, germans i germanes, Déu els havia concedit el *mannà*, que els serviria d'aliment fins a l'entrada de la terra promesa. La tradició d'Israel ho va considerar sempre com un aliment baixat del cel. I la tradició cristiana, com una anticipació del nodriment eucarístic. El període de fam en el desert, però, entrava també dins la pedagogia divina. Invitava el poble a posar-se confiadament en mans del Déu que és amor entranyable. I alhora li ensenyava que *l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu*. És a dir, li ensenyava que calia acollir aquesta *paraula* i posar-la en pràctica per viure en plenitud. Déu volia veure quins sentiments hi havia en el cor dels del seu poble. Aquest ensenyament ens mostra que, enmig de les dificultats, enmig de la incertitud, enmig de l'aridesa dels deserts de la nostra vida, quan no es veu el terme vers on anem, cal confiar en la Paraula de Déu i creure que Déu mostrarà la seva sol·licitud.

Un àpat. Un àpat, però no pas en el desert, sinó *en un indret on hi havia molta herba*, prop del llac de Galilea (cf. Jo 6, 10), va posar fi a la fam que tenia la multitud que seguia Jesús. També a ells se'ls feia present la sol·licitud divina, perquè l'aliment que ell els donava, com en el cas del *mannà* al desert, tenia semblantment un origen diví. Jesus els havia nodrits amb els *pans* i els *peixos* multiplicats (cf. Jo 6, 5-13). Era un signe profètic per fer-los entendre que ell és el veritable *mannà*, el veritable nodriment, *el pa viu baixat del cel* (cf. Jo 6, 32-33). Per fer-los entendre que ell mateix és aliment portador *de vida* amb la paraula que surt de la seva boca i amb el pa i el vi de l'Eucaristia. I tot seguit els diu les paraules que hem escoltat a l'evangeli. Unes paraules carregades de realisme per expressar la intensitat del nodriment que ens dóna. De menjar el *pa* que és ell, passa a parlar de *menjar* la seva *carn* i de *beure* la seva *sang*. I a dir, en contrast amb l'episodi del desert, que els qui van menjar el *mannà van morir* i, en canvi, *els qui mengen aquest pa* que ell dóna, *viuran per sempre*. Així com l'aliment i la beguda de cada dia ens asseguruen la vida, semblantment el *pa* i el *vi* transformats en el *cos i la sang* de Jesucrist ens asseguruen d'una manera eminent *la vida* en l'Esperit aquí a la terra i després *la vida eterna*, perquè –tal com ha dit– ell ressuscitarà *el darrer dia els qui mengen la seva carn i beuen la seva sang*. L'herba verda del prat on estan situats els qui escolten aquest ensenyament és tot un símbol de frescor i de vida, en contrast amb l'aridesa del desert.

Un àpat. Un àpat aquesta vegada celebrat entorn de la taula del Senyor, de l'altar de la basílica de Montserrat. Som espiritualment descendents del poble que va menjar el *mannà* en el desert i dels oients de Jesús que van creure en ell després que els expliqués el significat de la multiplicació dels pans. Per això, aplegats entorn de l'altar, hem escoltat amb joia i amb agraïment l'evangeli d'avui. Tot ell és una catequesi sobre l'Eucaristia, que l'Església ens presenta amb una connotació especial en aquesta solemnitat del Corpus. Amb les paraules *el pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món*, Jesús ens anunciava, a més, la dimensió redemptora de la seva mort i la presència activa d'aquesta redempció cada vegada que celebrem el seu memorial.

Jesucrist ha *baixat del cel*, enviat pel Pare, i després ha tornat a pujar al cel. Però concedeix a tots els qui s'adhereixen a ell per la fe i per la participació en el sagrament de l'Eucaristia, de compartir amb ell la vida celestial que ell té en plenitud, cada vegada que mengem la seva *carn* menjant el *pa* eucarístic, i alhora els és penyora de resurrecció perquè puguin fruir de la *vida eterna*. Avui d'una manera particular, som invitats a acollir amb fe el *cos* eucarístic del Ressuscitat i a entrar en una relació íntima amb ell, per correspondre al seu amor, per estimar com ell estima, per adorar la seva divinitat present en la humilitat dels signes sacramentals.

Per *tenir en nosaltres* la *vida* de la qual parlava Jesús, doncs, hem d'entrar en comunió amb ell i, a través d'ell, amb el Pare. És un intercanvi fet de coneixement i d'amor mutu que, gràcies a l'obra de l'Esperit Sant, podem viure ja ara, però que està destinat a ser per sempre. En el temps present l'àpat eucarístic és el moment fort de viure aquesta comunió, anticipació de la trobada futura.

Tots els éssers humans tenim fam a nivell espiritual; fam de bé, de veritat, d'amor, de vida. Una fam que només pot satisfer la paraula de Jesucrist. I acollir la seva *paraula* vol dir, també, treballar per la justícia que fa possible l'aliment material. L'acolliment de la Paraula de Déu i la participació en l'àpat eucarístic que Jesús ofereix a tots els qui creuen en ell, ens ha de portar a superar la divisió entre rics i pobres, entre els qui frueixen del benestar material i els que no tenen el necessari per a viure amb dignitat. El *pa* espiritual que troba el creient en Crist porta a treballar perquè tothom pugui tenir el *pa* material.

Un àpat. Un àpat eucarístic que celebrem a Montserrat. Però que ens fa obrir horitzons. Perquè l'Eucaristia, la solemnitat de Corpus mateix, ens urgeix de ser constructors de comunitat en el nostre entorn més proper, començant per la família, pels veïns, per aquells amb qui vivim a nivell de poble o de ciutat. Som –tal com se'ns recorda en el Dia de la Caritat- "cridats a fer comunitat". I això vol dir viure la solidaritat concreta, compartir amb qui ho necessita, crear vincles de comunió entre els uns i els altres. Per això som invitats, a nivell diocesà, a participar en una col·lecta – que farem després de la missa- a favor de Càritas, per tal que la participació en el *cos* i la *sang* de Crist sigui font de comunió i d'amor envers els altres. És una manera concreta de posar en pràctica l'ensenyament de sant Pau a la segona lectura: *tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa*.

Un àpat. Un àpat que pren cadascú però que ens uneix estretament als altres que també el prenen. Per participar-ne, sortim a l'encontre del Senyor present en l'Eucaristia. Ho podem fer perquè abans ell ha sortit al nostre encontre en fer-se home, en deixar-nos el seu *cos* i la seva *sang*. Sortim a l'encontre del Senyor amb la nostra fe vacil·lant, amb les nostres zones de desert interior, amb la nostra feblesa, amb els nostres interrogants, amb el nostre amor maldestre, necessitats de consol i de vida en l'Esperit. I el Senyor ve a nosaltres en l'Eucaristia perquè establím amb ell una relació d'amor. S'ha quedat en el sagrament a favor dels pecadors que busquen la salvació. A favor dels assedegats en el desert del món que desitgen participar de la seva vida en plenitud.

Ho agraïm amb tot el cor i en fem lloança, mentre ens disposem a participar de l'àpat eucarístic que ens és ofert.